Таємниці Срібного Лісу. Частина 2

Олена Герасименко

Минуло кілька мирних років відтоді, як Зоря стала зберігачкою Кристала Сяйва. Срібний Ліс процвітав як ніколи: магія струменіла його струмками і пронизувала кожен листочок, кожну травинку. Тварини жили в гармонії, і навіть рідкісні суперечки швидко вирішувалися мудрими словами Велимира або чарівними історіями Зорі.

Однак мирна течія життя була порушена одного туманного осіннього дня, коли з-за межі лісу з'явилася висока темна постать. Це був Вовк Мортус — істота з шерстю чорною, як безмісячна ніч, і очима, що палали червоним вогнем. Ніхто не знав, звідки він прийшов і що привело його до Срібного Лісу.

Мортус не був схожий на інших вовків. Його тіло огортали клуби темного диму, а сліди його лап залишали випалені відмітини на землі. Рослини в'янули при його наближенні, а дрібні звірята зі страху розбігалися.

— Яке чудове місце, — прогарчав Мортус, оглядаючи узлісся. — Стільки магії... стільки сили... Думаю, я залишусь тут надовго.

Звістка про появу чужинця швидко розлетілася лісом. Пугач Мрак, що патрулював кордони лісу, першим помітив його і негайно доповів Велимиру.

— Я ніколи не бачив подібної істоти, — сказав Мрак, стривожено махаючи крилами. — Від нього виходить темрява. Не звичайна нічна темрява, а щось... протиприродне.

Велимир скликав термінову Раду біля Великого Каменя. Усі мешканці лісу зібралися, щоб обговорити появу непрошеного гостя.

— Ми повинні бути обережні, — попередив Велимир. — Не слід проявляти ворожість, але й довіряти незнайомцю без причини ми не будемо.

— Може, він просто заблукав? — припустив добродушний Стриб. — Може, йому потрібна допомога?

— Або він шукає притулку від якихось бід? — додала Плюск.

Зоря, чутлива до магічних потоків завдяки зв'язку з Кристалом Сяйва, похитала головою:

— Щось не так з цим Вовком. Я відчуваю... спотворення в магії навколо нього. Наче він поглинає її.

Вирішено було встановити спостереження за Мортусом, але не вступати з ним у конфлікт без необхідності. Мрак взяв на себе стеження, а Стриб і Плюск мали попередити всіх жителів лісу триматися від Вовка подалі.

Однак Мортус не збирався залишатися осторонь. У наступні дні він почав активно досліджувати ліс, методично просуваючись до його серця. Де б він не з'являвся, за ним залишався слід зів'ялих рослин і потьмянілого сріблястого світла дерев.

Одного вечора, коли Зоря розповідала свої історії молодим звірятам, Мортус з'явився на краю галявини. Його поява викликала паніку, мами поспішили відвести малят, але Зоря залишилася на місці.

— Цікаві історії ти розповідаєш, Лисице, — промовив Мортус, підходячи ближче. — Я відчуваю в них силу… особливу магію.

— Хто ти і навіщо прийшов у наш ліс? — прямо запитала Зоря, не виказуючи страху.

Мортус усміхнувся, оголюючи гострі зуби:

— Я мандрівник, шукач сили. І я знайшов її тут — найчистішу, найдавнішу магію. Хіба не чудово поділитися нею?

— Магія Срібного Лісу не належить нікому й одночасно належить усім його жителям, — відповіла Зоря. — Вона підтримує життя і рівновагу. Її не можна забрати.

— Все можна забрати, якщо знати як, — прогарчав Мортус і, розвернувшись, пішов у сутінки, що згущувалися.

Тієї ж ночі жителі лісу помітили дивне явище: сріблясте світіння дерев почало тьмяніти, а магічні струмки, що живлять ліс, стали міліти. Щось певно було не так.

Велимир і Зоря провели власне розслідування й виявили, що Мортус побудував собі лігво в давній печері біля підніжжя пагорба. Навколо печери земля почорніла, а рослини повністю зникли. З глибини долинало зловісне червоне світіння.

— Він краде магію лісу, — з тривогою сказала Зоря. — Я відчуваю, як сила Кристала Сяйва слабшає.

— Ми повинні зупинити його, — рішуче заявив Велимир. — Але як?

Зоря задумалася, потім її очі засвітилися ідеєю:

— Магія історій! Я можу використати її, щоб показати Мортусу наслідки його дій.

План був розроблений ретельно. Поки Велимир, Мрак, Стриб і Плюск відволікали увагу Мортуса, Зоря пробралася в його лігво. У центрі печери вона виявила пристрій з темного металу, схожий на величезний казан, у якому пульсувала вкрадена магія Срібного Лісу.

Не гаючи часу, Зоря почала свою розповідь — історію про Вовка, який украв сонце у світу, і як світ почав умирати без його світла і тепла. Її голос, посилений магією Кристала Сяйва, розносився печерою, проникаючи навіть крізь гарчання Мортуса, який кинувся назад, відчувши вторгнення.

— Припини! — закричав Мортус, вриваючись у печеру, але було пізно.

Історія Зорі набувала форми прямо в повітрі — світлові образи показували світ, занурений у темряву, мертві дерева, висохлі річки і, нарешті, самотню постать Вовка, що блукає пустелею, яку він сам створив.

— Ось що чекає на всіх нас, включаючи тебе, якщо ти продовжиш красти магію лісу, — сказала Зоря, дивлячись прямо в палаючі очі Мортуса. — Магія не існує сама по собі. Вона — частина всього живого. Забираючи її, ти знищуєш саме джерело сили, якої так прагнеш.

На мить в очах Мортуса промайнув сумнів, але потім він вишкірився:

— Мені не потрібні твої казки, Лисице! У мене вже достатньо сили, щоб робити все, що я забажаю!

З цими словами він кинувся до свого казана і занурив у нього лапи. Вкрадена магія

линула в його тіло, змушуючи темну шерсть світитися зсередини червоним світлом.

Але щось пішло не так. Щойно магія торкнулася його серця, як Мортус завив від болю. Його тіло почало спотворюватися, ніби розриваючись зсередини суперечливими силами.

— Що відбувається? — прогарчав він, дивлячись на Зорю з люттю і страхом.

— Магія Срібного Лісу — це магія життя, гармонії та рівноваги, — спокійно відповіла Зоря. — Вона не може існувати всередині того, хто несе руйнування. Ти хотів забрати її силу, але не зрозумів її суті.

Мортус намагався опиратися, але процес був незворотний. Магія, яку він поглинув, почала перетворювати його зсередини, очищаючи від темряви. Його чорна шерсть стала сірою, а потім — сріблясто-білою. Червоне полум'я в очах згасло, змінившись ясною блакиттю. Дим, що огортав його, розвіявся.

Коли трансформація завершилася, перед ними стояв уже не Мортус, а звичайний Вовк — красивий, з гордою поставою, але без зловісної аури.

— Що… що зі мною сталося? — розгублено запитав Вовк голосом, позбавленим колишнього гарчання.

— Магія Срібного Лісу зцілила тебе, — м'яко відповіла Зоря. — Вона очистила темряву, яка оволоділа тобою. Тепер ти вільний.

Колишній Мортус — тепер він назвав себе Лунаром — із подивом оглядав свою перетворену зовнішність. Справжня пам'ять почала повертатися до нього: він був звичайним Вовком із далеких північних лісів, але одного разу натрапив на древній темний артефакт, який оволодів його розумом і перетворив на Мортуса.

— Я… я не пам'ятаю всього, що зробив, — сказав Лунар, похнюпивши голову. — Але відчуваю, що заподіяв багато зла. Я не можу залишитися тут.

— Іди з миром, — сказав Велимир, що підійшов. — Але знай, що колись, якщо твої наміри будуть чисті, Срібний Ліс може прийняти тебе знову.

Лунар кивнув із вдячністю. Казан із вкраденою магією був зруйнований, і сріблясте сяйво повернулося до лісу. Тієї ж ночі білий Вовк покинув Срібний Ліс, прямуючи на північ, до свого справжнього дому.

— Думаєш, він повернеться? — запитав Стриб у Зорі, спостерігаючи за постаттю Вовка, що віддалялася.

— Хто знає, — відповіла Лисиця з усмішкою. — Адже будь-яка історія може мати продовження.

І справді, через багато років, коли вже підросло нове покоління мешканців Срібного Лісу, на його кордоні з'явився величний білий Вовк з ясними блакитними очима. Він прийшов не сам — з ним була зграя молодих Вовків, що бажали навчитися жити в гармонії з магією природи.

Лунар повернувся, але вже не як чужинець, а як друг, приносячи мудрість і досвід замість руйнування. Срібний Ліс прийняв його та його зграю, адже в цьому дивовижному місці завжди знаходилося місце для тих, хто щиро прагнув до добра і гармонії.

А Кристал Сяйва, збережений мудрою Зорею, засвітився ще яскравіше, немов схвалюючи нову главу в історії чарівного лісу.